

Sygn. akt III KK 493/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **R. I.**
ukaranego z art. 119 § 1 k.w.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 21 grudnia 2022 r.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu
z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt II W 230/20,

**uchyła zaskarżony wyrok w stosunku do obwinionego R. I. w
części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie sprawę
przekazuje Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu, wyrokiem nakazowym z dnia 14 stycznia 2021 r., sygn. akt II W 230/20, uznał R. I. i K. K. za winnych tego, że w dniu 27 lutego 2020 r. około godz. 16:02 w S., województwa [...], przy ul. [...], w sklepie „B.”, działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia

alkoholu w postaci 1 butelki o pojemności 1 litra whisky marki „J.” i 1 butelki o pojemności 1 litra whisky marki „G.”, o łącznej wartości 126.98 zł na szkodę w/w sklepu „B.”, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., za które wymierzył im kary po miesiąc ograniczenia wolności polegające na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin.

Ponadto, uznał R. I. za winnego tego, że w dniu 21 lutego 2020 r. około godz. 18:17 w S., województwa [...], przy ul. [...], w sklepie „B.”, działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia alkoholu w postaci 1 butelki o pojemności 0,7 litra whisky marki „B.” o łącznej wartości 52,99 zł, działając na szkodę w/w sklepu „B.”, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., za które wymierzył mu karę miesiąca ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 13 lutego 2021 r.

Kasację nadzwyczajną od tego rozstrzygnięcia wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając je na korzyść obwinionego R. I., w części dotyczącej orzeczenia o karze. Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 9 § 2 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu R. I. za popełnienie dwóch wykroczeń z art. 119 § 1 k.w. odrębnych kar 1 miesiąca ograniczenia wolności, w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin, w sytuacji gdy stosownie do brzmienia art. 9 § 2 k.w., orzekając o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, sąd wymierza łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę.

Mając na względzie powyższe uchybienie Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna i jako taką należało ją uwzględnić.

Obwiniony dwukrotnie dopuścił się realizacji znamion wykroczenia opisanego w art. 119 § 1 k.w. Został za nie skazany jednym wyrokiem, w którym

wymierzono mu odrębne kary za każde z przypisanych wykroczeń. Takie rozstrzygnięcie pozostaje w sprzeczności z treścią artykułu 9 § 2 k.w., zgodnie z którym: „Jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów”. Jak trafnie wskazuje skarżący, w realiach niniejszej sprawy Sąd winien wymierzyć obwinionemu jedną karę, w granicach przewidzianych art. 119 § 1 k.w. Mógł zastosować zatem karę aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Kodeks wykroczeń nie przewiduje bowiem mechanizmu łączenia kar, na podobieństwo tego, który opisano w art. 85 k.k.

Zgodnie z art. 20 § 1 k.w. kara ograniczenia wolności trwa miesiąc. Wymierzając dwukrotnie karę ograniczenia wolności Sąd dopuścił się zatem naruszenia prawa, które musi skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Na marginesie należy wskazać, że uchybienie nie miało charakteru jedynie formalnego. Wobec braku możliwości zastosowania konstrukcji kary łącznej, tak sformułowane rozstrzygnięcie oznaczałoby w istocie konieczność sekwencyjnego wykonania obu orzeczonych kar. To zaś istotnie pogorszyłoby sytuację obwinionego.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone rozstrzygnięcie w stosunku do R. I. w części dotyczącej orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu.

[as]

I.n